

॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥

दृष्ट्वा विनिहतान्संख्ये पंचालान्सोमकैः सह ॥ ये मां युद्धे भियोत्स्यंति तान्हनिष्यामि भारत ॥ १६ ॥ न हिते वीरमोक्ष्यंते मद्वाङ्मतरमागताः ॥ एवमुक्त्वा महाबाहुः पु
त्रंदुर्योधनं तव ॥ १७ ॥ अभ्यवर्तत युद्धाय त्रासयन् सर्वधन्विनः ॥ चिकीर्षुस्तव पुत्राणां प्रियं प्राणभृतां वरः ॥ १८ ॥ ततो ब्रवीत्सकैकेयान्यंचालान् गौतमी सुतः ॥
प्रहरध्वमितः सर्वे मम गात्रे महारथाः ॥ १९ ॥ स्थिरीभूताश्च युद्धध्वं दर्शयंतो स्रजलाघवं ॥ एवमुक्तास्तु ते सर्वे शस्त्रवृष्टीरपातयन् ॥ २० ॥ द्रौणिं प्रति महाराज ज
लंजलधरा इव ॥ तान्निहत्य शरान् द्रौणिर्दर्शवीरानपथयत् ॥ २१ ॥ प्रमुखे पांडुपुत्राणां धृष्टद्युम्नस्य च प्रभो ॥ तेहन्यमानाः समरे पंचालाः सोमकास्तथा ॥ २२ ॥
परित्यज्य रणे द्रौणिं व्यद्रवंत दिशो दश ॥ तान् दृष्ट्वा द्रवतः शूरान्यंचालान्सहसो मकान् ॥ २३ ॥ धृष्टद्युम्नो महाराज द्रौणिमभ्यद्रव द्रणे ॥ ततः कांचन चित्राणां सज
लांबुदनादिनां ॥ २४ ॥ वतः शतेन शूराणां रथानामनिवर्तिनां ॥ पुत्रः पांचालराजस्य धृष्टद्युम्नो महारथः ॥ २५ ॥ द्रौणिमित्यब्रवीद्वाक्यं दृष्ट्वा यो धान्निपातिता
न् ॥ आचार्यपुत्रदुर्बुद्धे किमन्यैर्निहतैस्तव ॥ २६ ॥ समागच्छ मया सार्धं यदि शूरोसि संयुगे ॥ अहं त्वां निहनिष्यामिति श्रेष्ठे दानीं ममाग्रतः ॥ २७ ॥ ततस्तमाचार्य
सुतं धृष्टद्युम्नः प्रतापवान् ॥ मर्मभिद्रिः शरैस्तीक्ष्णैर्जघान भरतर्षभ ॥ २८ ॥ ते तु पंक्तीकृता द्रौणिं शराविविशुराशुगाः ॥ रुक्मपुंखाः प्रसन्नाग्राः सर्वकायावदार
णाः ॥ २९ ॥ मध्वर्थिन इवो दामाभ्रमराः पुष्पितं द्रुमं ॥ सोतिविद्धो भृशं क्रुद्धः पदाक्रांत इवोरगः ॥ ३० ॥ मानी द्रौणिरसंभ्रांतो बाणपाणिरभाषत ॥ धृष्टद्युम्नस्थि
रो भूत्वा मुहूर्तं प्रतिपालय ॥ ३१ ॥ यावत्त्वां निशितैर्बाणैः प्रेषयामि यमक्षयं ॥ द्रौणिरेव मथाभाष्य पार्षतं परवीरहा ॥ ३२ ॥ छादयामास बाणौघैः समंतालघुहस्त
वत् ॥ सबाध्यमानः समरे द्रौणिना युद्धदुर्मदः ॥ ३३ ॥ द्रौणिं पांचालतनयो वागभिरातर्जयत्तदा ॥ न जानीषे प्रतिज्ञां मे विप्रो त्यक्तितथैव च ॥ ३४ ॥ द्रोणं हत्वा किल
मया हंत व्यस्त्वं सुदुर्मते ॥ ततस्त्वाहं न हन्यद्य द्रोणे जीवति संयुगे ॥ ३५ ॥ इमां तुरजनीं प्राप्तामप्रभातां सुदुर्मते ॥ निहत्य पितरं ते द्यत तस्त्वामपि संयुगे ॥ ३६ ॥
नेष्यामि प्रेतलोकाय त्वे तन्मे मनसि स्थितं ॥ यस्ते पार्थेषु विद्वेषो याभक्तिः कौरवेषु च ॥ ३७ ॥ तां दर्शय स्थिरो भूत्वा न मे जीवन्विमोक्ष्यसे ॥ यो हि ब्राह्मण्यमुत्सृज्य
क्षत्रधर्मरतो द्विजः ॥ ३८ ॥ सवध्यः सर्वलोकस्य यथा त्वं पुरुषाधमः ॥ इत्युक्तः परुषं वाक्यं पार्षतेन द्विजोत्तमः ॥ ३९ ॥ क्रोधमाहारयत्तीव्रं तिष्ठति श्रेति चाब्रवीत्
निर्दहन्निव चक्षुर्भ्यां पार्षतं सोभ्यवैक्षत ॥ ४० ॥ छादयामास च शरैर्निःश्वसन् नगो यथा ॥ सच्छाद्यमानः समरे द्रौणिनाराजसत्तम ॥ ४१ ॥